

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ)

Ποιός είναι ;

Καμιά άπάντησις. Ο νυκτοφύλαξ δὲν βλέπει τίποτε, ἀκούει ὁμοίως παρὰ τὸν οὐρίζοντα ἀνεμὸν καὶ τὸν τριγμὸν τῶν δένδρων, ὅτι κάποιος περιπατεῖ παρ' αὐτοῦ κατὰ μῆκος τῆς δευδροσταχθίας. Ἡ νύξ τοῦ Μαρτίου ἐξοβέλουσ τὴν γῆν μὲ νέφη καὶ ομίχλην καὶ εἰς τὸν νυκτοφύλακα φαίνεται ὅτι ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὰς σκέψεις του εἶχον ἐνοήθη αὐ καὶ ἐξαιρετικῶς μεγάλον, ἀδιέπεραστος σκοτεινόν. Μόνον φηλαφάρια τοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ βαδίση.

Ποιός είναι αὐτοῦ ; ἐρωτᾷ πάλιν ὁ νυκτοφύλαξ, ἐνῶ νομίζει ὅτι ἀκούει φθουρισμοὺς καὶ μύλια, συγχροισθήμενον γέλωτα. — Ποιός εἶν' ἐδῶ ;

Ἐγὼ μπάριμτα... τοῦ ἀπαντᾷ μία γεροντικὴ φωνή.

Ναί, ἀλλὰ ποιός εἶσαι ;

Ἐγὼ, ἕνας διαβόλος.

Τί διαβόλος ; φρονιάζει μὲ θυμὸν ὁ νυκτοφύλαξ, διὰ νὰ κρύψη τὸν φόβον τὸν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ ἐξαποδῶ σὲ βάνει βέβαια νὰ γροῖξῃς ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ σουλατσάρῃς, διάβολε, τὴν νύχτα στὸ νεκροταφεῖο!...

Ἐδῶ εἶναι τὸ νεκροταφεῖο ;

Τί ἄλλο ἤθελες νῆνε; Ἐννοεῖται τὸ νεκροταφεῖο. Ἀὐτὸ βλέπεις;

Ἄχ ἄχ ἄχ... Παναγία μου... Συγχρόνως ἀκούεται ὁ στεναγμὸς. Τίποτα δὲν βλέπω μπάριμτα, τίποτα... ζῆταξτε τί σκοτάδι, τί σκοτάδι, εἶναι θεοσκότεινα, μπάριμτα ἄχ ἄχ ἄχ...

Ναί, ἀλλὰ ποιός εἶσαι ;

Ἐγὼ, προσωνητής, μπάριμτα, ὀδοιπόρος.

Ἀληθινοὶ διάβολοι τέτοια νυκτοπούλια... Ναὶ αὐτοὶ εἶναι προσωνητιαί, μεθυστικῶς... μορφοποιεῖται ὁ διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν στεναγμῶν καθαρσθῆσαι νυκτοφύλαξ. Μὲ σὺς μπορεί κανεὶς μονάχι νὰ ζολιασθῇ. Ὅλη τὴν ἡμέρα πίνοντε αὐτοὶ οἱ παλαμινῆροτοι καὶ τὴ νύχτα τοὺς σπρώχνει ὁ διάβολος δῶδε καὶθε. Ἀλλὰ μοῦ φάνηκε πῶς δὲν ἦσουν μόνος σου ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ γάνα δυὸ ἄλλους.

— Είμαι μόνος μου, ολομόναχος, μπάριμπα. "Αχ ἄχ ἀμωρτίες μου. Ὁ νυκτοφύλαξ σκοπιάφτει ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ στασιμαῖ.

— Πῶς ἦλθες ἐδῶ; εἰσιτῖ.

— "Ἐχασα τὸ δρόμο μου, καλέ μου ἀνθρώπε. Ἐπῆγαινα στὸ μῦλο τοῦ Μήτριεβ καὶ ἔχασα τὸ δρόμο μου.

— Μπα ἐδῶ εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τοῦ Μήτριεβ βλάκα; Γιὰ νὰ πῆη κανεὶς στὸ μῦλο τοῦ Μήτριεβ πρέπει νὰ περῆσῃ ἀριστερότερα ἀπὸ τὴν πόλι, τὸ μεγάλο τὸ δρόμο ἴσα. Στὸ μεθῆσαι ἐπιγες τρία βέρστια μακρύτερα, πρέπει νὰ πιστέψω, ὅτι παρακίεταξες τὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ.

— Ἀμώρτιστα, μπάριμπα, ἀμώρτιστα. Ἀλήθεια ἔτσι ἦτανε δὲν θέλω νὰ κρύψω τὴν ἀμωρτία μου. Πῶς νὰ προχωρήσω ὅμως τώρα;

— Πῆγαινε ὁλοῖσια, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὡς τοῦ νὰ φθάσῃς σ' ἕνα τόπο φραγμένο, ἀπ' ἐκεῖ ὅμως στρίψε ἀμέσως ἀριστερὰ καὶ πέρασε ὅλο τὸ νεκροταφεῖο ὡς τὴν πορτοῦλα. "Ανοιξέ την καὶ πῆγαινε στὸ καλό. Πρόσεξε μονάχα νὰ μὴ πέσῃς στὸ χιτυάκι. Ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο πῆγαινε ὅλο ἀκρη-ἀκρη στὸ χωράφι, ὡς τοῦ νὰ φθάσῃς τὸ μεγάλο δρόμο.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ, μπάριμπα. Ἡ Παναγία νὰ σοῦ δῖνῃ ἕγεια. Ἀλλὰ θὰ μπορούσες ὅμως νὰ μὲ συνοδεύσῃς, καλέ μου ἀνθρώπε, κάνε μου τὴ χάρι νὰ μὲ συνοδεύσῃς ἕως τὴ πορτοῦλα.

— "Ὀχ ἀδελφέ, πῆγαινε μόνος σου, δὲν ἔχω καιρὸν.

— Ἐλέησέ με καὶ ἐγὼ θὰ σὲ μνημονεύω κάθε μέρα στὴ προσευχή μου. Δὲν βλέπω καθόλου, εἶναι θεοσκότεινα, δὲν βλέπω οὔτε τὴ μύτη μου. "Αχ, αὐτὸ τὸ σκοτάδι, αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Συνοδέψέ με φίλε μου.

— Ναί, θὰ κάθουμαι τώρα νὰ σὲ συνοδεύω. "Αν τόκιανι αὐτὸ σ' ὅλο τὸ κόσμο...

* — Γιὰ τὸ Χριστὸ συνοδέψέ με. Δὲν βλέπω καθόλου καὶ φοβῶμαι μόνος στὸ νεκροταφεῖο. Εἶναι τρομερό, μπάριμπα, τρομερό, φοβῶμαι πολὺ, καλέ μου ἀνθρώπε.

— Εἶσαι ἐνοχλητικός, στεναίξει ὁ νυκτοφύλαξ. Καλὰ λοιπὸν πᾶμε.

Ὁ νυκτοφύλαξ καὶ ὁ ὁδοιπόρος ξεκινοῦν. Προχωροῦν ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ σιωποῦν. Ὁ ὑγρὸς διαπεραστικὸς ἀνεμὸς τοὺς κτυπᾷ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἀπὸ τὰ μυκώμενα καὶ τρίζοντα ἀόρατα δένδρα πίπτουν μεγάλαι σταγόνες. Ὅλη ἡ δενδροστοιχία εἶναι γεμάτη ἀπὸ λάκκους πλήρεις ὕδατος.

— "Ἐνα μονάχα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, λέγει ὁ νυκτοφύλαξ μετ' ὀλίγον, πῶς βρέθηξες ἐδῶ; Ἡ πορτοῦλα εἶναι κλεισμένη. Μήπως ἐπήδησες ἀπὸ τὸ φράκτη ἔ; "Αν ἐπήδησες σὺ ἕνας γέρος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ φράκτη...

— Δὲν ξέρω μπάριμπα, δὲν ξέρω. Πῶς βρέθηκα ἐδῶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω οὔτ' ἐγώ. Ὁ διάβολος θὰ μοῦ σιάξωσε κάνα παιγνίδι. Ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε. Ἀληθινὰ παιγνίδι τοῦ διαβόλου θάναι, ὁ σατανᾶς μοῦ πήρε τὸ κεφάλι. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι νυκτοφύλαξ ἐδῶ;

Ο ΒΙΟΔΙΣΤΑΣ (Ο) ΣΠΥΡΟΣ

Ἀθάνατος, φάντασμα, ακιὰ
Μι, κνηρή καὶ μὰς περὶ ἀπὸ ἕψη ἀπὸ τῆ γῆ
ἀφρον μὲ μὰ τον δοξαριά
ἄλλο; Ὁρφεύς, ἐν Κόσμημα τον ἔτιφρη εἰς φουρή.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

- Ναι εἶμαι νεκροῦ ὄψις.
- Εἶμαι μόνον σὺ νεκροφύλαξ στὸ νεκροταφεῖο;
- Ὁ ἀνεμος ἦτο τόσο δυνατός, ὥστε ἐστάθησαν ἕνα λεπτόν. Καὶ ὁ νεκροῦ ὄψις ἀκινήτῃ, ἀφ' οὗ ἐπερίμενε νὰ περάσῃ ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου.
- Ἦμῶστε τρεῖς; ὁ ἕνας ἔχει πυρετό, ὁ ἄλλος κοιμᾶται. Οἱ δύο μας συνάλλισθίμαστε.
- Ἦστε ἕνα, πτόρημα μόν. Ἄλλὰ τί ἀνεμος εἶναι αὐτός; τί ἔνεμος; Οὐδολοῦμαι σὺν ἀγριο θηρίο.... Ἄχ, ἄχ, ἄχ....
- Ἀπὸ τοῦ ἔρχεσαι ἄνθρωπος;
- Ἀπὸ πολὺ μακρῶν. Εἶμαι ἀπὸ τῆ Βολόγχα. Πηγαίνω στὸς ἁγίους τόπους, καὶ προσεύχομαι γιὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Κύριε ἐλέησον μας καὶ σῶσον μας.
- Ὁ νεκροφύλαξ σιωπᾷ ἑμὲν ἑμὲν διὰ τὴν ἀνάφη τὴν πύξιν του. Στάζειται ἀπὸ πῆλο ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ ὀδοιπόρου καὶ ἀνάβει μερικὰ σπύρτα. Ἡ λάμπρις τοῦ πρώτου σπύρτου φωτίζει διὰ μίαν στιγμὴν ἕνα μέρος τῆς δειδροστοιχίας δεξιά, τὸ λευκὸν μνημεῖον μὲ τὸν ἀγγε-

λον καὶ ἓνα σκοτεινὸν σταυρὸν ἢ λάμπης τοῦ δευτέρου φωτίζει ὡς ἀστραπὴ ἀριστερὰ καὶ ἀπὸ τὸ οὐρανὸς ἀναδέχεται ἢ γωνία ἑνὸς καγκλιδώματος· τὸ τρίτον πλῆρο φωτίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ λευκὸν μνημεῖον, τὸν σκοτεινὸν σταυρὸν καὶ τὸ καγκλιδωμὰ τὸ ὁποῖον περιγράφει τάφον μικροῦ παιδιοῦ.

— Κοιμῶνται οἱ νεκροί, μοιρομυρίζει ὁ ὀδοιπόρος ἀνασταναῖζον βαθεῖα. Κοιμῶνται οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί, οἱ ἔξυλοι καὶ οἱ κοινοί, οἱ καλοὶ καὶ οἱ κακοί. Ὅλοι τώρα εἶναι τὸ ἴδιον, καὶ θὰ κοιμῶνται ὡς ποῦ ν' ἀκούσουν τὴ σάββαγμα τῆς δευτέρας παρουσίας. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν βασιλείαν του καὶ νὰ τοὺς χωρίσῃ αἰωνίαν εἰρήνην.

— Τώρα περπατοῦμε ἐδῶ, ἀλλὰ πᾶθῃ καρὸς τοῦ θὰ κοιμώμαστε καὶ ἡμεῖς ἐδῶ, εἶπεν ὁ νεκτοφύλαξ.

— Ἔτσι εἶναι, ἔτσι εἶναι, ὅλοι ὅλοι θὰ πεθάνουμε, ἀτήγησεν ὁ ὀδοιπόρος. Ἐνας τέτοιος ἀνθρώπος ἀθάνατος δὲν ἔσκόπει. Ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἢ πράξεις μας εἶναι κακές, ἢ σκέψεις μας πονηρές. Ὡ ἢ ἁμαρτίες, ἢ ἁμαρτίες. Ἐξώργισα τὸν κύριον καὶ δὲν θὰ εἴπω σωτηρίαν οὔτε εἰς αὐτὴν, οὔτε εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Εἶμαι βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία, ὅπως ἓνα σκουληκὶ στὴ γῆ.

— Ναί ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ πεθάνῃ.

— Αὐτὸ εἶνε βλέπει, πρέπει.

— Γιὰ ἓνα προσκυνητὴ εἶναι βέβαια ποτὸ εἶσολο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ μᾶς, λέγει ὁ νεκτοφύλαξ.

— Μὰ καὶ οἱ προσκυνητὰ εἶνε διερχόμενοι ἐδῶν. Ὑπερχρον ἀληθινοὶ προσκυνητὰ, ἀγαπητοὶ στὸ Θεὸ καὶ προσέχουν τὴν φωνὴ τους, καὶ υπάσχουν καὶ ἄλλοι, καὶ χωρίζουν τῆς νύχτας στὸ νεκροταφεῖο γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Σατανᾶ.

— Βέβαια καὶ κανένας προσκυνητὴς μοιρεῖ νὰ σοῦ δώσῃ μὲν ἔχη ὄρεξι καμμία τέτοιου τσεκουριὰ στὸ κεφάλι, ὥστε νὰ πῶς στὸν ἄλλο κόσμο.

— Γιατί τὰ λές αὐτὰ;

— Ἔτσι... Γιὰ κίτταξε, ἐδῶ μοῦ φαίνεται εἶναι ἡ πορτοῦλα. Ἄνοιξέ την φίλε μου.

Ὁ νεκτοφύλαξ ἀνοίγει ψηλαφητὰ τὴν μερῶν θύραν, σφραττὸν τὸν ὀδοιπόρον ἔξω ἀπὸ τὸ μαγικὸν καὶ λέγει.

— Ἐδῶ τελειώνει τὸ νεκροταφεῖο· τώρα πῆγαινε ἄκου-ἄκου τὸ χωράφι ὡς ποῦ νὰ φθάσῃς τὸ μεγάλο δρόμο, ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε τὸ χαντάκι, πρόσεξε μὴ πέσης... ὅταν ὅμως φθάσῃς στὸ δρόμο στρίψε δεξιὰ καὶ πῆγαινε ἔτσι στὸ μῦλο.

— Ἄχ ἄχ, στεναίξει ὁ ὀδοιπόρος, ἀφοῦ ἐπιώθησε μιὰ στιγμὴ, νομίζω ὅμως ὅτι δὲν μοῦ χρειάζεται πιὰ νὰ πάω στὸ μῦλο τοῦ Μήττωβ... τί διάβολο θὰ ἔκανα ἐκεῖ πέρα; Θὰ μείνω καλλιτερο κοντὶ σου φίλε-ράκο μου....

— Γιατί θέλεις νὰ μείνης κοντὰ μου;

Ἔτσι... μ' ἀρέσει ἡ συντροφιά σου.

Μοῦ κάνει καὶ τὸν ἀστεῖο, εἶσαι προσκυνητής, ἀλλὰ βλέπω ὅτι σ' ἀρέσουν τ' ἀστεῖα.

Καὶ βέβαια μ' ἀρέσουν, λέγει ὁ ὀδοιπόρος, γελώντας βραχνά.

Ἄχ γιὰ τί μοι, γιὰ τί μοι, θὰ μὲ θυμῶσαι γιὰ πολὺν καιρὸ.

Γιὰτὶ θὰ σὲ θυμῶσαι;

Βέβαια σὲ κοροῦδαμε ὠραία... Εἶμαι προσκυνητής; Βέβαια δὲν εἶμαι...

Τί εἶσαι τότε;

Βουκόλιας; μάλιστα ἐβγήξα ἀπ' τὴ κάσσα μου... θυμῶσαι τὸ σιδηροφυρτὸ τὸν Γκοῦμπλαρεβ ποῦ ἐκρημάστηκε ἐδῶ κ' ἐνα μῆνα; Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἴδιος ὁ Γκοῦμπλαρεβ.

Πέξ κα' ἄλλα φέριμιτα.

Ὁ νυκτοφύλαξ δὲν τὸν πιστεῖει, ἀλλὰ αἰσθάνεται εἰς ὄλον του τὸ ἄσῳμα ἓνα ψυχρὸν φόβον, ὥστε ἀφίνει τὸ μέρος ὅπου ἴστατο καὶ ἀρ-
χίζει ψηλαφητὰ νὰ ζητῇ τὴν μικρὰν θύραν.

— Στάσου μιά στιγμή, ποῦ πᾶς; τοῦ λέγει ὁ ὀδοιπόρος καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ χεῖρ. Δὲν καταλαβαίνω τί ἀνθρώπος εἶσαι πῶς θέλεις νὰ μὲ ἀφίσης μοναχόν;

Ἄφισέ με! φωνάζει ὁ νυκτοφύλαξ, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χεῖρ του.

Κάτσε, ἦσυχος, λέγει ὁ ὀδοιπόρος, ὅταν σὲ διατάξω πρέπει νὰ στέκεσαι. Μὴ γυροῦναι νὰ γύγῃς, καλῶς σου, ἀν θέλῃς νὰ ζήσης μὴ μιλάς... δὲν εἶχα μονάχα ὄρεξι νὰ χύσω αἷμα, ἀλλοιῶς θὰ εἶχες τελειώσῃ πρὸ πολλοῦ, πρόστιχε... κάτσε ἦσυχος.

Τὰ πόδια τοῦ νυκτοφύλακος τρέμουν, ἀπὸ τὸν φόβον του κλείει τὰ μάτια καὶ σκηρῖζεται εἰς τὸν φράκτην, θὰ ἐφώνασκε βεβηλῶς ἀν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ φωνὴ του θὰ ἐφθάνε τὸν οἰκίσκον τῶν φυλάκων. Πλησίον του ἴσταται ὁ ὀδοιπόρος καὶ τὸν κρατεῖ ἀπὸ τὸ χεῖρ... τρία λεπτά περίπου σιωπῶν.

— Ὁ ἓνας ἔχει πυρετό, ὁ ἄλλος κοιμᾶται, καὶ ὁ τρίτος συνοδεύει τοὺς ὀδοιπόρους, μονιμουρίζει ὁ προσκυνητής. Πρώτης τάξεως νυκτοφύλακες, ἀξίξουνε τὸ μισθὸ ποῦ τοὺς δίνουνε. Ὁχι, οἱ λοιποὶ οὔτε ἦσαν πάντα πειρὸ προκομιμένοι ἀπὸ τοὺς φύλακας. Κάτσε ἦσυχος, μὴν κουνιέσαι καθόλου.

Συνοπὸν ἀκόμη ὀλίγην ὥραν. Αἰφνης ἀκούεται συριγμῶς, φερόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Ὁραία τώρα πήγαινε, λέγει ὁ ὀδοιπόρος, ἀφίμων ἐλεύθερον τὸν νυκτοφύλακα. Πήγαινε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ποῦ ἐξακολούθηεις νὰ ζῆς.

Καὶ ὁ ὀδοιπόρος σφυρίζει, φεύγει ἀπὸ τὴν πορτοῦλα καὶ ἀκούεται πηδῶν τὸν χάνδακα.

Κακὰ προαισθανόμενος, τρέμων ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβον του, ἀνοί-

γει ὁ νυκτοφύλαξ τὴν πορτοῦλα καὶ ἐπιστορέφει τρέχον. Εἰς τὴν στορφήν τοῦ δρόμου, πλησίον τῆς μεγάλης δαυδροστοιχίας, ἀκούει βήματα ταχέα, καὶ κίποιος τὸν ἐρωτᾷ μὲ συνιστικὴν φωνήν·

— Εἶσαι ὁ Τιμοφεί ; Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Μίτις ;

Τρέχων ἀπομακρύνεται καὶ ἀφου διετόρεξεν ὅλην τὴν μεγάλην δαυδροστοιχίαν, παρετήρησεν εἰς τὸ σκότος μία μικρὰ θαλῆ φωτιὰ. Ὅσον πλησιάζει πρὸς αὐτὴν τόσον περισσότερον ἀδύμηναί, τόσον περισσότερον προαισιθάνεται κακί.

— Ἡ φωτιὰ φαίνεται νὰ ἦναι στὴν ἐκτέρησι, ἀπέειπα. Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖ;... Κύριε ἐλέησον! Παναγία μου! ἔτσι εἶναι...

Ἐνα λεπτὸν στέκεται ὁ νυκτοφύλαξ ἐπιτορὸς εἰς τὸ σκοτεινὸν παράθυρον καὶ κοιτάζει μὲ φρίκην εἰς τὸ ἱερὸν... Τὸ μικρὸ κροῖ, τὸ ὁποῖον ἐλησημόνησαν οἱ κλέπται νὰ σβύσουν, ὑποτόρεφει ἀπὸ τὸ φῶσιμα τοῦ ἀνέμου τοῦ εἰσδύοντο ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ οἴεται θαλῆς ἐρηθρῆς κηλίδα· εἰς τὰ τῆδε κάκεισε κείμενα ἱερὰ ἀμίλια, εἰς τὸ ἀναποδογυρισμένον ἐρμάριον, καὶ εἰς τὰ ἀμέτρητα ἔχη τῶν πελμάτων καθ' ὅλον τὸ ἱερὸν καὶ τὴν ἱερὰν τράπεζαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ οὐρλιζέων ἀνεμὸς διασπείρει τοὺς ταχέας καὶ ἀτάκτους ἡχοὺς τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου εἰς τὸ Νεχροταφεῖον.

(Μετάφρασις)

N. X. T.

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΛΗ ΣΤΟ ΔΡΙΣΚΟ

Τὸν ἡσκιὸ τοῦ θωροῦν σιγὰ ἀπὸ Λοῖζο
Τῆς Τέχνης τοῦ Καλοῦ μεγάλο θρήσκο,
Τὴ νύχτα μοναχὸς νὰ τριγυρίζῃ
Λόγια σοφά, περίσσια νὰ σκορπίζῃ.

Ὁμιέ! Τί νᾶνε ἐκεῖνο ποῦ δὲν βροῖσκω
Ρωτοῦσα τὸ γλωμὸ τῆς νύχτας δίσκο,
Ρωτοῦσα καὶ τὸ δίσκο ποῦ χωρίζει
Τὸ φῶς του τὴν ἡμέρα, τί γνωρίζει.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀτέλει στο τὸ βάθος
Τοῦ Ἄγνωστου τριγυροῦσα ἀποσταμένος
Θαρρῶντας μήπως ἡ Ζωὴ εἶναι λάθος.

Τὴ γνώση, τὴν Ἀλήθειαν ἐδῶ τὴν εἶδα,
Σ' ὀμορφο κόσμῳ ζῆς φωτολοισμένος,
Ἄν σκοτωθῆς γλυκά γιὰ τὴν Πατρὸδα.

ΝΑΣΑΝΑΝΑ ΔΩΜΕ ΕΓΓΙΝΗΣ